# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2004, sp. zn. 8 Tdo 239/2004, ECLI:CZ:NS:2004:8.TDO.239.2004.1

**Číslo:** 46/2005

**Právní věta:** Jednočinný souběh trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 tr. zák. s trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 tr. zák. není vyloučen.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 12.05.2004

**Spisová značka:** 8 Tdo 239/2004

**Číslo rozhodnutí:** 46

**Číslo sešitu:** 8

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Jednočinný souběh, Porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu, Porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou

**Předpisy:** § 124 tr. zák.
§ 150 tr. zák.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

**Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných R. H. a T. D. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 9. 2003, sp. zn. 12 To 200/2003, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě pod sp. zn. 1 T 60/2002.*

**Z odůvodnění:**

Rozsudkem Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 13. 3. 2003, sp. zn. 1 T 60/2002, byli obvinění R. H. a T. D. uznáni vinnými trestným činem porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle ustanovení § 124 odst. 1 tr. zák. a pokusem trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 8 odst. 1 k § 150 odst. 1 tr. zák., spáchanými ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., kterých se dopustili tím, že v roce 2000 v H. B. společně jako jednatelé společnosti I.-T., s. r. o., se sídlem H. B., objednali a nechali si z Turecka do ČR dopravit níže uvedené zboží neoprávněně opatřené označeními, která jsou identická či snadno zaměnitelná se zapsanou ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, bez souhlasu majitele ochranné známky, tedy v rozporu s ustanovením § 14 zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, za účelem jejich uvedení do volného oběhu na vnitřním trhu ČR, kdy takto společně:

1. na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 9. 5. 2000 dovezli 1428 triček s označením V., 936 ks košil s označením V., 7 ks košil s označením H., 2694 ks triček s označením H., 2989 ks krátkých kalhot s označením D.,

2. prostřednictvím společnosti R. M. – P., na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 16. 5. 2000 dovezli 1158 ks pánských triček s označením A., 594 ks dámských sportovních kompletů s označením A., 307 pánských triček s označením H.,

3. na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 18. 8. 2000 dovezli 1816 ks manšestrových kalhot s označením H., 450 ks košil s označením B. a H., 216 ks sportovních mikin s označením H. S., 400 ks pletených svetrů s označením F. a logem F, 333 ks mikin s označením F.,

4. na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 18. 8. 2000 dovezli 1732 ks svetrů s označením H., na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 19. 9. 2000 dovezli 800 ks svetrů ze syntetických tkanin s označením D. a 208 svetrů s označením F.,

5. na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 29. 9. 2000 dovezli 200 ks klíčenek s logem Š. F., 98 klíčenek s přívěskem a logem Š. F., 101 ks klíčenek s logem Š. O., 297 ks klíčenek s logem Š. A., 28 ks balení po 4 ks nálepek na kryty kol s označením Š. A., 300 ks klíčenek s označením F. a 200 ks klíčenek s označením B.,

6. na základě tranzitního celního prohlášení ze dne 27. 10. 2000 dovezli 204 ks pánských kalhot z denimu s označením D.,

shora uvedené zboží bylo dovezeno do ČR přes hraniční přechody H. a B. a bylo zjištěno celními orgány v režimu tranzitu po provedené kontrole,

takto svým jednáním porušili práva k zapsaným ochranným známkám:

-A., náležící společnosti A., zastoupené společností A. ČR, s. r. o., P.,

-B. náležící společnosti B. AG, M., zastoupené společností F.-P., P.,

-D., náležící společnosti D., Itálie, zastoupené společností I, s. r. o., B.,

-F. a označení F. náležící společnosti F., Itálie, zastoupené společností I, s. r. o., P.,

-F. náležící společnosti F. – m., USA, zastoupené APK. Č., H., V., P.,

-F., náležící společnosti G., USA, zastoupené APK Č., H., V., P.,

-H. náležící společnosti H. B., zastoupené PZPK R., R., G., P.,

-S. F., S. A., S. O. náležící společnosti S. A., a. s., M. B., zastoupené společností P., P., a. s,

-V., náležící společnosti G. V., Itálie, zastoupené společností F., s. r. o., P.

Za tyto trestné činy byl obviněný R. H. odsouzen podle § 124 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák., § 45 odst. 1 tr. zák. a § 45a odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 350 hodin, podle § 53 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen peněžitý trest ve výši 100 000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu byl stanoven podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat podnikatelskou činnost s předmětem podnikání koupě zboží za účelem prodeje a další prodej na dobu čtyř let.

Obviněný T. D. byl odsouzen podle § 124 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců, podle §58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu dvou roků. Podle § 53 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen peněžitý trest ve výši 80 000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu byl stanoven podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. a § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávat podnikatelskou činnost s předmětem podnikání koupě zboží za účelem dalšího prodeje a prodej na dobu dvou roků. Krajský soud v Hradci Králové, který rozhodoval o odvoláních obou obviněných podaných do výroků o vině i trestu, usnesením ze dne 3. 9. 2003, sp. zn. 12 To 200/2003, obě odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Proti výše popsanému rozhodnutí podali oba obvinění prostřednictvím společného obhájce JUDr. L. S. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a uvedli, že vady spatřují v nesprávném posouzení skutku a ve výroku o trestech. Namítli, že v předchozím řízení byla nedostatečně objasněna otázka jejich vůle ve vztahu k posuzovanému jednání a vzniklému následku. Tvrdili, že nikdy nebyli srozuměni s tím, že by předmětem jejich činnosti měl být dovoz jakéhokoliv značkového zboží, ať už originálů či padělků, ale pouze na podkladě mandátní smlouvy a za přiměřenou odměnu vyřizovali prostřednictvím sběrné faktury pro několik dovozců celní formality.

Uvedli, že zboží deklarované jako padělky nikdy neviděli a neviděl je ani soud. Vždy kladli důraz na kontrolu zásilek před jejich naložením v Turecku a nikdy ne-konkretizovali, že jde o zboží určité značky. Dovozci si sami zajišťovali dokonce i přepravu zboží. Brojili proti způsobu, jakým bylo v předchozím řízení prokazováno, že šlo o padělky, neboť nebylo vyhověno návrhu obhajoby na přibrání znalce k posouzení pravosti zboží, a to z toho důvodu, že nebyly zajištěny důkazy o existenci případných padělků.

Soudy pochybily v tom, že nepřipustily výslech zástupců dotčených firem, kteří by se mohli kvalifikovaně vyjádřit k otázce pravosti zboží. Za nesprávný označili názor soudu prvního stupně, že se dopustili trestné činnosti nejméně v nepřímém úmyslu, protože lhostejnost ve vztahu k jednání v tomto případě nemůže znamenat nic jiného než nedbalostní formu zavinění. V podrobnostech k otázce formy zavinění a k posuzování padělků, resp. originálů odkázali na odvolání podané proti výše uvedenému rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě.

V petitu dovolání oba obvinění navrhli, aby Nejvyšší soud podle § 265k tr. ř. zrušil předchozí rozhodnutí okresního i krajského soudu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí ve smyslu § 265l odst. 1 tr. ř.

Státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství ve svém vyjádření doručeném Nejvyššímu soudu dne 9. 2. 2004 provedla rekapitulaci způsobu rozhodnutí soudu prvního i druhého stupně. Poté konstatovala, že dovolání obviněných byla z důvodu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podána pouze formálně, protože obsahově jsou založena výlučně na námitkách skutkového charakteru, které uvedený dovolací důvod nenaplňují. Navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněných podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, a aby toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda dovolání obviněných R. H. a T. D. splňují všechny obsahové a formální náležitosti, a shledal přitom, že podaná dovolání jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., byla podána osobami oprávněnými (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.), v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit otázku, zda obviněnými vznesené námitky naplňují jimi uplatněný zákonný dovolací důvod.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, nebo vadnost jiného hmotně právního posouzení, které záleží v nesprávném posouzení některé další otázky nespočívající přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v posuzování jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva zejména trestního, případně i jiných právních odvětví. Z takto vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být nesprávné skutkové zjištění, a to vzhledem k tomu, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění.

Námitky obviněných lze zčásti pod uplatněný dovolací důvod podřadit, avšak z hlediska napadeného rozsudku a obsahu podaných dovolání mají význam jen ty, které byly zaměřeny na řešení otázky, zda byly naplněny znaky trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1 tr. zák. a pokusu trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 8 odst. 1 k § 150 odst. 1 tr. zák. po subjektivní stránce, tedy zda bylo zjištěno jejich úmyslné zavinění. Patří sem i výhrady ohledně naplnění podmínek spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák.

Trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo podstatně ohrozí obecný zájem tím, že poruší zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží.

Pokus trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 150 odst. 1 tr. zák. spáchá ten, kdo se dopustí jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřuje k dokonání činu, že doveze nebo uvede do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou snadno s ní zaměnitelnou, jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání tohoto činu nedošlo.

K námitkám obviněných týkajícím se subjektivní stránky trestného činu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že oba soudy nižšího stupně se správně vypořádaly s otázkou zavinění, když u obou obviněných dovodily zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Podle § 4 tr. zák. je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem (úmysl přímý podle § 4 písm. a/ tr. zák.), nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn (úmysl nepřímý podle § 4 písm. b/ tr. zák.).

Ve vztahu k zavinění učinily soudy taková zjištění, která zákonné znaky úmyslu nepřímého podle § 4 písm. b) tr. zák. evidentně naplňují. Zavinění obviněných zahrnovalo u obou obviněných znalost poměrů dovozu zboží i podmínky celního režimu, jak soud prvního stupně dostatečně na základě provedeného dokazování objasnil. Oba soudy ve svých rozhodnutích v potřebném rozsahu na základě všech zjištěných skutečností tyto otázky vysvětlily.

Základním jednáním z hlediska ustanovení § 124 tr. zák. je porušení zákazu nebo omezení dovozu zboží; za porušení předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou se považuje mimo jiné (viz § 122 písm. a/ bod 4. zák. č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších změn a doplňků; dále jen „celní zákon“) nedovolené nakládání se zbožím, na které se vztahují zákazy nebo omezení. Takovým zbožím jsou i padělky ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) bod 1. zák. č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětném vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně

některých dalších zákonů, ve znění pozdějších změn; za ně se považuje zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky nebo ochranné známky všeobecně známé umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou zapsanou pro zboží, které tím poškozuje práva majitele ochranné známky (srov. zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších změn), a veškeré věci nesoucí stejné nebo obdobné označení.

Jestliže si obvinění podle skutkových zjištění popsaných ve výroku napadeného rozsudku objednali tam uvedené zboží, pak s ohledem na všechny okolnosti, jak jsou v odůvodněních rozhodnutí obou soudů rozvedeny, museli být pamětliví i toho, že bez souhlasu majitele ochranné známky nikdo nesmí užívat označení shodné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby, pro které je ochranná známka zapsána, nebo je užívat ve spojení s těmito výrobky nebo službami, zejména umísťovat je na výrobky nebo jejich obaly, nabízet či uvádět na trh výrobky takto označené, neboje skladovat za tímto účelem, dovážet nebo vyvážet výrobky s tímto označením, či užívat toto označení v obchodním jménu, korespondenci či reklamě, jak vymezuje § 14 odst. 1 zák. č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších změn.

Obvinění si souhlas od majitelů uvedených ochranných známek nevyžádali; ze skutkových zjištění soudů je zřejmé, že si předmětné zboží objednali a nechali si je z Turecka do České republiky dopravit. Jejich snahou bylo toto zboží propustit do volného oběhu na vnitřním trhu v České republice. Objednali si podle popsaných skutkových zjištění to konkrétní zboží uvedené ve výroku o vině, tedy takové, které bylo neoprávněně opatřené označením, k němuž přísluší výhradní právo subjektům, které jsou ve výroku jako nositelé uvedených vypsaných ochranných známek uvedeni. Byla tudíž dostatečně prokázána skutečnost, že obvinění věděli, jaká porušení mohou způsobit, a pro případ, že je způsobí, bylo prokázáno i jejich srozumění, jak správně shledal odvolací soud.

Pokud obvinění v dovoláních tvrdili, že nebyli s možným následkem svého jednání srozuměni, ba dokonce ani nevěděli, že takovýto následek mohou způsobit, nelze toto tvrzení vzhledem k předchozím zkušenostem obviněného R. H. akceptovat. Soudy prvního a druhého stupně zcela správně a v souladu s platnou právní úpravou vyvodily závěr o odpovědnosti deklaranta (viz § 2 písm. n/ celního zákona) za vydání celního prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu, jímž zahraniční zboží získá status českého zboží (viz § 128 celního zákona). Zboží je propouštěno do volného oběhu na základě celního prohlášení, které předkládá deklarant.

Skutková zjištění dostatečně prokázala, že obvinění zastupující obchodní společnost I.-T., s. r. o., která všechna ve výroku o vině uvedená celní prohlášení podávala, současně s celním prohlášením předložili doklady, které ustanovení § 128b celního zákona předpokládá. I z těchto skutečností je nepochybné, že byli se všemi okolnostmi dané trestní věci obeznámeni, a to i ve vztahu k jimi popíraným vzniklým následkům.

Namítali-li obvinění, že se soudy nevypořádaly s otázkou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., ani tomuto argumentu není možné přiznat opodstatněnost. Ze způsobu provedení činu je patrné splnění podmínek ustanovení § 9 odst. 2 tr. zák., podle kterého, byl-li čin spáchán společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by čin spáchala sama. Obvinění se podle skutkových zjištění dopustili předmětných trestných činů společně jako jednatelé společnosti I.-T., s. r. o., se sídlem H. B. Podle ustanovení § 90 odst. 2 tr. zák. (v trestním zákoně zakotveného novelou zák. č. 253/1997 Sb. s účinností od 1. 1. 1998) platí, jestliže zákon stanoví, že pachatel musí být nositelem zvláštní vlastnosti, způsobilosti nebo postavení, postačí, že zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení jsou dány u právnické osoby, jejímž jménem pachatel jedná.

Na tomto základě platí, že fyzická osoba jednající za právnickou osobu, ač sama nevykazuje znaky speciálního subjektu, bude při spáchání trestného činu, jež vykazuje takový subjekt, považována za konkrétní nebo speciální subjekt, pokud zvláštní vlastnost, způsobilost nebo postavení jsou dány u

právnické osoby. To vyplývá z ustanovení § 20 odst. 1 obč. zák., podle něhož jednání statutárního orgánu je vlastním jednáním právnické osoby samé.

S ohledem na tyto právní úvahy v souladu s argumentací rozvedenou v napadených rozhodnutích Nejvyšší soud považuje i námitky obviněných týkající se spolupachatelství za neopodstatněné.

Protože výhrady obviněných byly zaměřeny též na otázku správnosti použité právní kvalifikace, Nejvyšší soud považuje za vhodné nad rámec uplatněných výhrad poukázat na to, že jednočinný souběh trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 tr. zák. s trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 tr. zák. není vyloučen, neboť neexistují takové okolnosti, které by pro vyloučení tohoto jednočinného souběhu svědčily.

Uvedené trestné činy nejsou ve vzájemném poměru speciality ani subsidiarity, neboť nejsou určeny k ochraně týchž zájmů. Ustanovení § 124 tr. zák. o porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou chrání hospodářské i jiné zájmy (zdravotní, kulturní, bezpečnostní, veterinární apod.), pokud mohou být ohroženy nekontrolovaným pohybem zboží přes státní hranici. Tudíž trestný čin je dokonán tím, že pachatel úmyslně poruší právním předpisem vyslovený zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží, a tím ohrozí obecný zájem.

Objektem trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 tr. zák. je zájem na ochraně řádného průběhu hospodářské soutěže, konkrétně zájem na ochraně známky, obchodního jména a označení původu výrobků. Pro stanovení rozsahu následku je zde nutno přihlížet zejména k druhu a významu neoprávněně užitého označení, k druhu a množství výrobků nebo služeb takto označených, k velikosti trhu tím ovlivněného atd. Je tak patrné, že každé z uvedených ustanovení trestního zákona chrání jiný okruh společenských zájmů, které spolu nesouvisejí, nejsou propojeny či provázány, byť jen v nepatrné části si podobnými společnými oblastmi chráněnými trestním zákonem. Představují samostatné a oddělitelné chráněné zájmy, a proto ani u jednoho z porovnávaných trestných činů nelze shledat, že by byl ve vztahu k druhému v poměru ustanovení speciálního, tedy že by se jednalo o skutkové podstaty kvalifikované a privilegované, či subsidiárního, tedy že by jedno z nich doplňovalo v témž směru ochranu, kterou již poskytuje druhé.

Srovnávané trestné činy proto nepředstavují takové skutkové podstaty, které by k sobě navzájem byly v poměru širšího a užšího. Nelze mezi nimi dovodit ani faktickou konzumpci, neboť ani jeden z těchto trestných činů nemůže být považován za prostředek relativně malého významu ve srovnání s druhým z nich, protože oba trestné činy jsou v rámci zákonem vymezených trestních sankcí shodně společensky nebezpečné (u § 124 odst. 1 tr. zák. je možné pachateli uložit trest odnětí svobody až na dvě léta, peněžitý trest nebo trest propadnutí věci, a v případě trestného činu podle § 150 odst. 1 tr. zák. pachateli hrozí zcela stejný trestní postih).

O pokračování v trestném činu, o trestný čin hromadný ani trvající se v daném případě, s ohledem na zjištěný průběh skutkových okolností, také nejedná.Nejvyšší soud, který je zásadně povinen vycházet ze skutkového zjištění soudu prvního stupně a v návaznosti na tento skutkový stav zvažovat hmotně právní posouzení, nemůže změnit skutkové zjištění soudu prvního stupně, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení důkazů provedených v předcházejícím řízení.

Namítali-li proto obvinění, že nebylo prokázáno, že zboží uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí nelze považovat za padělky, vyjadřují tím svůj nesouhlas se zjištěným skutkovým stavem, protože svou argumentaci zaměřili proti způsobu, jakým soud prvního stupně, s nímž se ztotožnil i soud odvolací, dospěl k závěru o tom, že se jedná o zboží neoprávněně opatřené označeními, která jsou

identická či snadno zaměnitelná se zapsanou ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému. Požadavky na doplnění dokazování o znalecký posudek a výhrady proti posouzení věrohodnosti důkazů, o něž soud tento svůj závěr opřel, nelze považovat za výhrady právní povahy, ale jedná se také o požadavky směřující ke změně skutkového stavu věci.

Obdobně se dovolací soud nezabýval ani dalšími námitkami obviněných, protože ani ty nespadaly do okruhu otázek právního posouzení ve smyslu deklarovaného dovolacího důvodu.

Po zvážení všech zjištěných skutečností Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovoláním napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející netrpí vadami vytýkanými obviněnými. Pouze na podkladě spisu a obsahu dovolání, aniž bylo třeba opatřovat další vyjádření dovolatelů nebo doplňovat řízení důkazy podle § 265r odst. 7 tr. ř., dovolací soud učinil závěr, že námitky rozvedené v dovoláních těchto obviněných jsou jen formálně tvrzené a ve většině z nich jde jen o opakování již dříve uplatněné obhajoby. V potřebné a dostačující míře se s nimi vypořádaly již soudy prvního i druhého stupně.

Z těchto jen stručně uvedených důvodů (§ 265i odst. 2 tr. ř.) Nejvyšší soud dovolání obviněných R. H. a T. D. jako zjevně neopodstatněná odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.